

4. KAPITOLA

Jízdou autem jsme strávili celý den a skoro i noc. Nabídla jsem tátovi, že budu řídit, ale odmítl. Bylo mi jasné, že po tolika hodinách strávených za volantem musí být unavený. Pokradmu jsem mu věnovala postranní pohled. Stejně jako před pěti minutami sledoval silnici před námi a jeho oči i přes čočky nepatrně zářily. Možná za to mohlo vyčerpání nebo příliš velké soustředění. Zavrtěla jsem se na sedadle ve snaze najít si pohodlnější polohu. Celé tělo jsem měla ztuhlé a už mě unavovalo sledovat ubíhající cestu. Otázka, kdy dorazíme na místo, mě páčila na jazyku.

„Raven, je pozdě. Měla by ses zkusit trochu vyspat,“ řekl táta s očima upřenýma na vozovku. Neměla jsem náladu ani energii se s ním hádat, nemělo to cenu. Zaklonila jsem hlavu, zavřela oči a za plynulého hluku motoru usnula.

Probudil mě lehký náraz při zastavení auta, síla setrvačnosti pohnula mým tělem na sedadle spolujezdce. Prudce jsem otevřela oči a současně ucítila mírnou bolest za krkem – bezpečnostní pás mi asi způsobil pár otlačení a svaly mi ztuhly. V polospánku jsem roztáhla ruce, abych se protáhla, a zamžourala jsem přes čelní sklo. Zrovna vycházelo slunce, a když mé oči přivykly prvním slunečním paprskům, naskytl se mi pohled na budovu, která byla jako vystřižená z dokonalého snu. Dvoupatrový dům se pyšnil velkými okny, verandou, balkonem a celý pozemek zahrady byl oplocen bílým

pláňkovým plotem. Zjistila jsem, že se mi na tváři samovolně vytvořil slabý úsměv.

„Vážně, tati?“ ušklíbala jsem se. V očích mi tančilo pobavení.

„Musíme zapadnout do davu a tohle je dobrá čtvrť. Ven z auta.“

To mi nikdo nemusel říkat dvakrát. Dostat se z miniaturního prostoru dodávky bylo mým snem několik posledních hodin. Při seskoku na prašnou cestu mě udeřil do tváře teplý vzduch. Vehnal mi vlasy do obličje a zastínil mi tak výhled.

„Kdo tam bude první, má právo na ten nejlepší pokoj!“ Takovou výzvu jsem nemohla odmítnout. Bez čekání jsem se dala do běhu. Prach z cesty mi vířil kolem nohou a pravděpodobně mi zašpinil kalhoty, když jsem běžela ke dveřím. Jen vzdáleně jsem si všímala okolních domů a soustředila se na dům před sebou a rychlý sled dopadů podrážek na cestě. Věděla jsem, že mi táta dává náskok.

Hlavní dveře byly odemčené, vpadla jsem dovnitř. Okamžitě mě uvítaly otevřené prostory. Ten dům voněl novotou, jeho struktura se nelišila od našeho domu v Soulcity. Nebylo těžké uhádnout, že byl navržen právě pro obyvatele s „imunitní dysfunkcí“, jak byla naše komunita označována při jakémkoli kontaktu s venkovním světem. Všechna okna byla již předem vybavena roletami, které se daly pohodlně spustit dolů, a zabránily tak nevídaným očím zahlédnout něco, co vidět neměly.

Bylo mi jasné, že tenhle dům má i jiná tajemství, jež co nevidět prozkoumám. Po točitém schodišti mě kroky zavedly do druhého poschodí. Nebylo těžké uhádnout, která z místností bude mým novým pokojem. Překvapením byl menší balkon v mé ložnici, s výhledem do zahrady. Postavila jsem se k oknu a vyhlédla ven, pak zvedla oči k obloze, když se mi na ramenou usadily hřejivé dlaně.

„Vítej doma, Raven,“ pošeptal mi táta do ucha. Otočila jsem se a silně ho objala.